

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 583/2017
20.06.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Васића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Неготину Кв 92/16 од 14.12.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж2 70/2017 од 22.02.2017. године, у седници већа одржаној дана 20.06.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Васића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Неготину Кв 92/16 од 14.12.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж2 70/2017 од 22.02.2017. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Неготину Кв 92/16 од 14.12.2016. године, одбијен је као неоснован захтев браниоца осуђеног АА, адвоката Мирослава Васића, да се утврди наступање релативне застарелости извршења казне, по пресуди Вишег суда у Неготину К 6/10 од 22.10.2010. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 2258/11 од 26.10.2012. године.

Решењем Апелационог суда у Нишу Кж2 70/2017 од 22.02.2017. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца осуђеног АА изјављена против решења Вишег суда у Неготину Кв 92/16 од 14.12.2016. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Васић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и из члана 438. став 2. ЗКП, због повреде закона из члана 439. ЗКП и због, док из навода да је сходно одредби члана 107. став 4. КЗ радњом издавања потернице којом се прекида застарелост ради извршења казне произилази да захтев подноси због повреде одредбе члана 107. ст. 1. и 6. КЗ.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Васића, је недозвољен.

Одредбом члана 485. ЗКП прописани су разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране овлашћених лица за подношење захтева (члан 483. став 1. ЗКП), па је између осталих, у члану 485. став 1. тачка 1. ЗКП као разлог предвиђена повреда закона.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП прописано је да окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости због таксативно набројаних повреда тог законика, учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом.

Сходно наведеној одредби члана 485. став 4. ЗКП право окривљеног на подношење захтева, преко свог браниоца, због повреде закона је, по ставу Врховног касационог суда, ограничено на повреде које су таксативно наведене у ставу 4. члана 485. ЗКП. Дакле, окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости због повреда тог законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тач. 1) и 4) и тач. 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тач. 1) до 3) и члану 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

У конкретном случају бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења истога само је формално означио да је правноснажним решењима повређен закон из члана 439. ЗКП, због које повреде закона је дозвољено подношење захтева окривљеном, преко браниоца.

Међутим, наведене одредбе регулишу повреде закона које могу бити учињене приликом оцене да ли је дело за које се оптужени гони кривично дело, да ли је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, да ли је одлуком о кривичној санкцији или о одузимању имовинске користи или о опозивању условног отпуста повређен закон, да ли је одлуком о досуђеном имовинскоправном захтеву или одлуком о одузимању имовинске користи проистекло из кривичног дела повређен закон, дакле, о овим питањима одлучује суд одлуком приликом чијег доношења може повредити одредбе члана 439. тач. 1), 2) и 3) ЗКП.

Како, следствено изнетом одлуком коју суд доноси приликом оцене да ли је наступила релативна застарелост извршења казне не могу бити учињене повреде закона из члана 439. тач. 1), 2) и 3) ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу у оценио недозвољеним.

Осим тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да је побијаним решењима повређен закон из члана 107. ст. 1, 4. и 6. КЗ истицањем да је радњом издавања потернице надлежног органа прекинут ток застарелости ради извршења казне, те да је у односу на изречену казну окривљеном наступила релативна застарелост.

И ове наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим, будући да наведене повреде закона не представљају законске разлоге у оквиру повреда таксативно набројаних у напред цитираној одредби члана 485. став 4. ЗКП, због кога би било дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, већ се захтев за заштиту законитости може поднети само због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, којом је, између осталог, регулисано наступање апсолутне застарелости кривичног гоњења, због чега је захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Руковођен изнетим разлозима, а поступајући на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП, Врховни касациони суд је одбацио као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић